

af grundbeløbet, hvormed opholdskommuneskatten skal indgå i udligningen.“

Den regulator, som man herefter valgte til det pågældende formål, var det af Det statistiske Departement udregnede detailpristal, idet man i mangel af en bedre regulator fandt det naturligt at anvende det prisindeks, som er den i samfundet almindeligt anvendte målestok for kronens købekraft.

Det er voldgiftsrettens opfattelse, at der fortsat bør finde en regulering af spændvidden mellem skattetal og udgiftstallet sted, men spørgsmålet om, hvorvidt det vedblivende vil være rigtigst at anvende det almindelige detailpristal som regulator, har givet anledning til nærmere overvejelser.

Det er vel rigtigst, at anvendelsen af detailpristallet har medvirket til at bringe resultaterne af udligningen i noget bedre overensstemmelse med de forudsætninger, der ligger bag udligningsordningen; men det må på den anden side erkendes, at detailpristallets anvendelighed til opnåelsen af dette mål vil være aftagende i en periode, hvor udviklingen i det almindelige prisniveau på den ene side og skattetal og/eller udgiftstallet (der jo begge giver udtryk for forskydningerne i kommunernes økonomiske forhold) på den anden side ikke længere forløber nogenlunde parallelt.

Op at dette ikke er tilfældet, synes ret klart at fremgå af den foran side 10—11 givne oversigt over lovens virkninger i den tid, den har eksisteret. Heraf fremgår, dels at stigningerne i skattetal og udgiftstal har været langt stærkere end stigningerne i detailpristallet, dels at spændvidden mellem skattetal og udgiftstallet — bortset fra et enkelt år — også efter 1950 har vist en stadig stigende tendens (i de foreløbige beregninger af udligningstilsvarene for 1955—56 er spændvidden således nået op på 62 kr. i forholdet København-Frederiksberg og 89 kr. i forholdet København-Gentofte).

Man kan efter voldgiftsrettens opfattelse heller ikke se bort fra, at de faktorer, der er bestemmende for udviklingen i kommunernes økonomi, ikke uvæsentligt afviger fra de faktorer, som er bestemmelse for svingningerne i detailpristallet, der har til opgave at angive en målestok for værdien af en families normalforbrug på et givet tidspunkt.

Det forekommer på denne baggrund ikke mærkeligt, at detailpristallet ikke formår på helt tilfredsstillende måde at udfylde den funktion, der blev tillagt det ved lovændringen i 1951, og voldgiftsretten har derfor ment det rigtigst at opgive anvendelsen af detailpristallet som regulator indenfor det meget specielle område, der her er tale om.

Voldgiftsretten har herefter bestræbt sig for at finde frem til en regulator, der i højere grad end detailpristallet kan angive en målestok for den udvikling, der har fundet sted på de områder, der spiller en afgørende rolle i kommunernes økonomi, og som samtidig bedre end detailpristallet kan afsvække virkningerne af den stadige stigning i spændvidden mellem skattetal og udgiftstal, således at resultatet af udligningen bringes i nærmere overensstemmelse med lovens forudsætninger.

Fra Københavns kommunes side har man været inde på den tanke, at der kunne anvendes et indekstal, der angiver den siden regnskabsåret 1935—36 indtrufne stigning i samtlige udgifter for samtlige landets kommuner. Efter voldgiftsrettens opfattelse vil en sådan løsning dog ikke være acceptabel, allerede fordi et udgiftstal for alle kommunale udgifter og omfattende samtlige landets kommuner — herunder bl. a. hovedstadens omegnskommuner, der er i stærk udvikling og derfor viser en meget betydelig udgiftsstigning — ikke vil give en passende målestok for de tre egentlige hovedstadskommuner, der nu alle praktisk talt er udbygget.

Derimod har formandsskabet fundet, at der i stedet for med detailpristallet rigtigere kan reguleres med et indekstal, der alene tager hensyn til de kommunale udgifter, der er bestemmende for udgiftstallets beregning, og som således er af en vis ensartet karakter for de 3 kommuner. Man har overvejet, om der som regulator bør arbejdes med et indekstal, der beregnes for de tre kommuner under eet og udfindes ved at dividere det samlede udgiftstal med de tre kommuners sammenlagte indbyggertal, eller om man bør anvende udgiftstallet pr. indbygger i den af de tre kommuner, hvor det er lavest. Der er i retten blevet enighed om at anvende det sidste.